

Похвали се Алтън Мара,
мари Маро, Алтън Маро:
– Коя е мома като мене,
аз съм мома над момите,
сама ходя на седенки,
с едно дете, бацьово си,
с една хурка, калинчова.
Де я зачу Караджата,
Караджата, войводата,
че отиде в лелини си,
на леля си тихом дума:
– Дай ми, лельо, женски дрехи,
булка да се аз престоря,
че да срещна Алтън Мара,
да я срещна, да я питам,
тя как смее да се хвали.
Че облече Караджата,
женски дрехи и момински.
Че отиде на седянка,
на седянка, на предянка.
Седянката е на развала,
на развала, на превала.
Тръгна Мара да си иди,
че я срещна Караджата,
че залови Алтън Мара,
залови я, попита я:
– Мари Маро, Алтън Маро,
ти как смееш да се хвалиш?
Отговаря Алтън Мара:
– Бре пусни ме, млад юнако,
ти си юнак, не си жена,
ти се Стефан Караджата.